

Fénykép

Azon tűnődöttél, hogy meddig tarthat még a rettenet a szívedben, miközben nézted a víz alá bújt nap homályos csillogását.

Olyan volt, mintha egy vak koldus nézne vissza rád, miközben próbálsz mellette elurranni, hátha megúszod a kínos mondatot, "ne haragudjon, nincs nálam készpénz". Ezt sokszor eljátszottad a villamoson kunyerálókkal, amíg rá nem jöttél, hogy te vagy az, aki kinyújtott tenyérrel. Manapság nincsenek már vak koldusok, jövendőmondók, látnokok, nyugtatod meg magad, mintha számítana, de valójában jólesik mihaszna gondolatokkal foglalkozni. A vízben keletkező lassú kis örvénylések jelzik az időt, neked úgy tűnik, hogy a tekinteteddel kavarod fel az iszapot. Ebben a pillanatban tökéletesen nyugodt minden, ezért az érzésért szálltál vonatra, hogy megkeresd azt a helyet, ahol a mindenhatóság érzése hullámszerűen ki a Dunaparra, oda, ahol most éppen állsz. Kicsit megszedülsz, amikor felismered az érzést, de már nem visszakozol.

Szerencsére nincsenek sokan, akik megzavarnának, mégis látni vélsz engem egy előrevetülő pillanatban, ahogy a gondosan laminált fényképedet felcsavarozom egy fára, rajta két évszám között egy zárójelbe tett élet. Legalább jó képet választottál-gondolom, hogy ezt gondold akkor és én már nem tudom, hogy melyik időbe meneküljek. Látni véled, hogy kezemben egy szál fehér rózsával, olyan közhelyesen, hogy el is mosolyodsz: "na, dobd már bele azt a rózsát, igen pontosan ott állsz" - szinte biztatsz már abban az elképzelt jövőben, amit én egy múltbéli látomásként írok le most, hogy talán könnyebb lesz ezután, de nem.